

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 8

Có một lần, người trong thành phố gặp được Pháp sư, họ rất ngưỡng mộ, rất khâm phục giới luật, đạo hạnh của vị Pháp sư này. Ở trong khu nội thành náo nhiệt, họ xây một giảng đường, mời Pháp sư xuống núi để hoằng pháp. Sau khi Pháp sư xuống núi không được bao lâu, đời sống phồn hoa nơi thành thị Ngài đều bị tiêm nhiễm tất cả, tham, sân, si, mạn đều hiện ra, đạo tâm cũng không còn, định cũng mất sạch rồi, vô cùng đáng tiếc! Vị Pháp sư này liền đến thỉnh giáo với Đại Sư Liên Trì, đó là vị nào vậy? Đại Sư Liên Trì nói chính là ông anh (chính là vị Pháp sư ấy). Ngài nói rõ bạn tu hành ở trong núi sâu, chưa trải qua sự tôi luyện ở trong hồng trần này thì không tính đến. Từ xưa đến nay, bao nhiêu người tu hành ở trong núi có thành tựu, nhưng vừa xuống núi là tiêu liền, toàn bộ đều bị hủy sạch, chúng ta thường nói là “*không vượt qua được khảo nghiệm*”. Cho nên Phật nói hoa sen là không phải nói hoa sen nở ở trong nước, hoa sen nở trong nước có gì hiếm lạ đâu! Hoa sen mà Phật Thích Ca Mâu Ni nói là hoa sen nở ở trong lửa, đây mới là hiếm lạ, mới trân quý. Lửa là tiêu biểu cho năm dục sáu trần. Ở trong năm dục sáu trần mà thanh tịnh vô nhiễm thì thành công. Cho nên vô trụ sanh tâm, đây là Phật pháp cao cấp ở trong Phật pháp.

Người bình thường chúng ta có thể học vô trụ, không nên học sanh tâm. Chúng ta vẫn phải chia nó ra thành giai đoạn, sau khi thật sự được vô trụ thì trải sự luyện tâm tiếp, chưa đến được cảnh giới vô trụ thì việc này làm không nổi, vừa làm là có vấn đề ngay. Việc này ở đây thuận tiện khuyến khích đồng tu, ở trong Quán Vô Trụ Bồ Tát hàm chứa nghĩa sâu, “*vô trụ sinh tâm, sinh tâm vô trụ*”. Chúng ta đảo ngược lại câu này để đọc thì mới có thể thấy được ý nghĩa, “*vô trụ sinh tâm, sinh tâm vô trụ*”, ý nghĩa liền xuất hiện. Đây là chân thật có trí tuệ, đích thực có định lực, vượt qua được khảo nghiệm. Khi chưa vượt qua được khảo nghiệm thì chúng ta phải tránh, không nên để cảnh giới bên ngoài quấy nhiễu chúng ta. Nếu như thật sự có định lực, thật sự có công phu thì có thể không cần tránh né, vì sao vậy? Chúng ta có thể chuyển cảnh giới, cảnh tùy tâm chuyển, chúng ta sẽ không bị nó chuyển, vậy thì được. Tự mình không thể chuyển cảnh giới thì quyết định phải tránh.

Người mới học, Phật đã xây dựng cho chúng ta rất nhiều qui củ, chúng ta nhất định phải tuân thủ. Tại sao vậy? Vì chúng ta vô tri. Cũng như ở trường dạy học vậy, qui củ ở tiểu học rất nhiều, thầy giáo đôn đốc rất nghiêm khắc, lên trung học thì hơi nói một chút, lên đại học thì càng mở rộng hơn, đến nghiên cứu thì không có ai quản lý bạn. Tại sao vậy? Bạn đã trưởng thành, có trí tuệ, bản thân bạn có thể tự chăm sóc chính mình nên không cần người khác quản lý. Phật pháp càng cao cấp thì càng rộng mở, Phật pháp cấp càng thấp thì càng bảo thủ. Tiểu thừa thì giống tiểu học, qui củ quản lý rất nghiêm khắc, một tí sai lầm cũng không được phạm. Phật pháp Đại thừa thì đã mở rộng rất nhiều, bạn có định, có huệ, không cần người ta quản lý bạn như thế nữa. Pháp thế gian như vậy, Phật pháp cũng như vậy. Ở trong Nhất Chân Pháp Giới dứt khoát không có ai quản lý bạn, quyết định không có ai can thiệp đến bạn, mọi việc đều như pháp. Như Phu Tử đã nói: “*Thất thập tùng tâm sở dục, nhi bất du cũ*”, đây là Khổng Phu Tử tự mình nói ra cảnh giới của Ngài, sau 70 tuổi thì tùy theo tâm ý của mình, mọi cử chỉ đều hợp với phép tắc, hợp với lễ độ, vậy là cao minh. Cho nên, Pháp Thân Đại Sĩ chính là tùng tâm sở dục, hoặc là chúng ta nói tùy tâm sở dục, nhưng họ đều không trái với pháp tánh, hoàn toàn tương ứng với tánh đức, đây mới gọi là Pháp Thân Đại Sĩ. Hai câu này chính là trong Kinh Hoa Nghiêm mà Đại Sư Thanh Lương đã nói: “*Cảnh giới sự sự vô ngại*”, không chướng ngại! Kinh này không hề khác với Kinh Hoa Nghiêm, nghĩa của Kinh Hoa Nghiêm đều ở trong Kinh này.

5. Vị thứ năm, Thần Thông Hoa Bồ Tát

Chân thật chứng được vô trụ sinh tâm, thật sự chứng đắc vô trụ, quán vô trụ rồi, “Thần Thông Hoa” thực tế mà nói chính là sinh tâm. Nhất định phải sinh tâm, đã vô trụ thì phải phát tâm phổ độ chúng sanh. Phổ độ chúng sanh có làm trở ngại cảnh giới thanh tịnh tịch diệt của chính mình không? Không trở ngại! Tuy một ngày từ sáng đến tối cùng chung sống với chúng sanh, sinh hoạt chung với nhau, nói chuyện đời, chuyện đạo, biểu diễn mọi thứ, nhưng cuộc sống mà chính họ trải qua vẫn thanh tịnh tịch diệt, không có mây may thay đổi, cũng chính là tự thọ dụng là thanh tịnh vậy, sự thọ dụng của họ không ngừng đang chuyển động. Danh hiệu của hai vị Bồ Tát này hợp lại chính là hình tượng mà nhà Phật chúng ta thường hay dùng là Mark (“pháp luân”), pháp luân thường chuyển. Thần Thông Hoa là luân, ở nơi đó chuyển động không ngừng. Vô trụ là tâm của luân, vĩnh viễn bất động. Tâm của vòng tròn là bất động, còn vòng tròn thì luôn động. Bạn thấy, ý nghĩa này rất viên mãn. Chư Phật Bồ Tát là như vậy, ngày nay chúng ta

muốn học thì cũng phải học như vậy. Làm thế nào khiến cho thân, khẩu của chúng ta ở trong thế gian này giúp ích tất cả chúng sanh, giúp sức tất cả chúng sanh mà tâm chúng ta như như bất động?

Trong Kinh Kim Cang Bát Nhã nói: “*Tam luân thế không*”, không ngã tướng, không nhân tướng, không chúng sanh tướng. Không dính tướng ta, không dính tướng người, không dính vào tất cả các tướng của sự nghiệp mà mình đã làm, đây gọi là không chúng sanh tướng, cũng chính là làm đến được vô trụ. Sự việc làm không ít, mỗi ngày đều làm, vẫn làm không hề ngừng nghỉ, đó chính là sinh tâm, chính là Thần Thông Hoa biểu hiện ở chỗ này.

“*Du bộ thập phương, hành quyền phương tiện*”. Hai câu Kinh văn này có thể dùng để giải thích ý nghĩa những việc đã làm của Thần Thông Hoa Bồ Tát.

Hai chữ “*Thần Thông*” này ngày nay xã hội đại chúng rất nhiều người hiểu lầm, cho rằng những sự việc thật kỳ quái thì gọi là thần thông. Giải thích vậy là sai rồi. “*Thông*” là thông đạt, đây là trí tuệ. Tất cả sự việc thế xuất thế gian không có gì mà không hiểu rõ, không gì mà chẳng biết, đây gọi là thông. “*Thần*” là tỉ dụ cho năng lực này của bạn vượt hẳn người bình thường, thần kỳ khôn lường. Người khác không thông đạt, còn bạn đều có thể thông đạt, cho nên gọi đó là thần thông. Hai chữ “*Thần Thông*” này là phải giải thích như vậy.

“*Hoa*” là tỉ dụ cho tu nhân. Bạn thấy thực vật trước nở hoa, sau kết quả; hoa nở được tốt, nhân tốt thì tương lai sẽ kết quả tốt. Cho nên, trong Kinh Phật thường hay dùng hoa để đại biểu cho lục độ vạn hạnh của Bồ Tát. Bồ Tát phải tu lục độ vạn hạnh, ứng hóa, chứng Phật quả đại Niết Bàn.

“*Du bộ thập phương, hành quyền phương tiện*” chính là vô điều kiện, không phân biệt, không chấp trước phổ độ tất cả chúng sanh. Bồ Tát ở chỗ này tùy loại hóa thân, như trong Phẩm Phổ Môn đã nói, nên dùng thân gì để độ thì Ngài liền hiện thân đó, cần phải nói pháp gì cho chúng sanh thì Ngài liền nói pháp ấy. Không có pháp nhất định có thể nói, cũng không có thân phận nhất định có thể dựa vào, tùy loại hiện thân, tùy theo ý niệm của chúng sanh mà thuyết pháp, đây gọi là Thần Thông Hoa.

Chư Phật Bồ Tát vì tất cả chúng sanh mà diễn nói đủ thứ, nhưng mục tiêu phương hướng chỉ có một, đó là giúp cho tất cả chúng sanh giác ngộ. Nhà Phật chúng ta thường nói, giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui, đây là tổng phương hướng, tổng mục tiêu. Chúng ta chịu phát tâm, sau khi được tâm

thanh tịnh lại chịu giúp đỡ tất cả chúng sanh. Giúp đỡ tất cả chúng sanh, chủ yếu nhất là phải làm tấm gương tốt cho người ta xem, vì người diễn thuyết. Diễn là biểu diễn. Biểu diễn không phải đi hát tuồng, biểu diễn chính là chúng ta ngay trong đời sống thường ngày, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm đều dựa theo Kinh mà làm, phải đem đạo lý, phương pháp, cảnh giới trong bộ Kinh này biểu diễn ra, diễn bày ra trong đời sống thường ngày của chúng ta. Hay nói cách khác, đời sống của chúng ta chính là Kinh Vô Lượng Thọ, Kinh Vô Lượng Thọ chính là đời sống của chúng ta, chúng ta hợp với Kinh Vô Lượng Thọ thành một, đây gọi là diễn. Diễn không có một chút tạo tác, không một tí dấu vết, hay nói cách khác, bạn trải qua đời sống chính là đời sống của Phật Vô Lượng Thọ. Bạn muốn hỏi trải qua đời sống của Phật Vô Lượng Thọ thì bạn có thành Phật không? Đương nhiên thành Phật rồi, thế còn có gì để nói hay không? Từng câu từng chữ trong Kinh đều tương ứng với khởi tâm động niệm trong đời sống thường ngày của chính mình, bạn mới chân thật khế nhập vào biển nguyện Di Đà, đồng tâm, đồng nguyện, đồng đức, đồng hạnh với Phật A Di Đà, bạn không vãng sanh thì ai vãng sanh đây? Tự nhiên có thể vãng sanh, tôi chắc chắn vãng sanh, vãng sanh thượng thượng phẩm. Người người đều làm được, mọi người phải nỗ lực, phải thật sự chịu làm, không nên bỏ lỡ cơ duyên trước mắt quá tốt của đời này, thế thật là đáng tiếc.

6. Vị thứ sáu, Quang Anh Bồ Tát

Đây là quang minh ánh phát, phía sau Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật tán thán Phật A Di Đà là “Quang trung chi vương”. Trong lúc giảng giải tôi cũng thường hay khích lệ đồng tu, chúng ta học Phật, biển hiệu rất quan trọng. Cái gì là biển hiệu vậy? Tướng này chính là biển hiệu. Chúng ta nói Phật pháp tốt, tốt thế nào? Mặt mày gì mà tối thui, người ta vừa thấy liền nghĩ “*học Phật sẽ ra dáng vẻ như vậy!*” thì làm sao người ta có thể tin được chứ? Học Phật rồi, biển hiệu của chúng ta tốt, toàn thân phóng quang, tinh thần sung mãn, người ta vừa thấy liền nghĩ “*học Phật tốt thật!*”. Như vậy mới được. Do đó, không tiếp xúc chúng sanh thì hình tượng chẳng quan trọng, tiếp xúc với quần chúng rộng lớn thì hình tượng là quan trọng hơn hết. Người ta vừa tiếp xúc hình tượng này của bạn, điều trước tiên là có thiện cảm với bạn. Bạn thấy người thế gian, nếu như nói là hình tượng tốt, ở trong Kinh Phật dạy chúng ta, đối nhân xử thế, tiếp vật phải “hòa nhan ái ngữ”, ấn tượng tốt thì làm việc gì cũng đều rất thuận lợi, người giúp đỡ rất nhiều, thông thường nói quý nhân của bạn rất nhiều. Quý nhân ở đâu đến vậy? Hình tượng tốt, bạn liền sẽ cảm thấy được rất nhiều quý nhân giúp đỡ bạn. Hình

tượng không tốt, người ta vừa thấy liền ngoảnh mặt lơ đi. Hình tượng này là xuất phát ra từ trong sự tu trì đích thực, không phải giả vờ. Không phải nói, tôi phải lên bục giảng Kinh nên cần phải trang điểm một chút, đó là hình tượng giả, không phải thật. Hiện nay tại Đài Loan có một kênh truyền hình mời tôi đến giảng đề ghi hình, khi ghi hình, họ nói: *“Pháp sư! Phải dùng chút phấn trang điểm một tí”*. Tôi nói: *“Không làm, tôi không làm việc này!”*. Họ nói: *“Rất nhiều pháp sư lên bục giảng đều phải trang điểm”*. Tôi nói: *“Họ trang điểm thì mặc họ, tôi không trang điểm. Nếu bạn bảo tôi trang điểm, thì tôi thà không lên giảng”*. Ngày nay chúng ta biết rằng, trong màn ảnh ti vi đều đeo mặt nạ cả, không phải đồ thật. Sau khi lấy đi mặt nạ đó của họ thì xấu lắm. Chúng ta phải phát ra từ trong nội tâm, rất tự nhiên, đây là đồ thật. Chính chúng ta được hưởng thụ chân thật, chúng ta cũng dứt khoát không lừa dối chúng sanh. Lừa dối chúng sanh là chúng ta có tội. Chúng ta trang điểm lên màn ảnh thì chúng ta có tội. Tại sao vậy? Lừa dối chúng sanh. Việc này không nên làm. Cho nên, Quang Anh Bồ Tát ở chỗ này biểu thị ý nghĩa rất sâu.

Hình tượng cá nhân của chúng ta phải tốt, hình tượng đoàn thể của chúng ta cũng phải tốt. Đoàn thể là tăng đoàn. Tăng đoàn là gì? Bốn chúng đệ tử đều là tăng đoàn. Ngày nay mọi người vừa nghe nói tăng đoàn đều nghĩ đến người xuất gia, không hề nghĩ đến người tại gia. Tăng trong tiếng Phạn là tăng già, nghĩa gốc của tăng già là **“Hòa hợp chúng”**, chúng ta nhất định phải hiểu. “Chúng” là nghĩa gì vậy? Dùng cách nói hiện đại mà nói, chính là hội đoàn thể. Trong xã hội, hội đoàn thể rất nhiều. Hội đoàn thể này có thể tuân thủ lời giáo huấn của Phật, tu sáu giới điều, sáu phép hòa, thì đoàn thể này gọi là hòa hợp chúng, thì gọi là tăng già, là tăng đoàn, cho nên tăng đoàn không nhất định là người xuất gia. Trong Kinh Phật nói, bốn người trở lên, bốn người tại gia cũng được, như các bạn ở nhà có gia đình, bạn có con cái hoặc là cha mẹ, nhà bạn có bốn người, bốn người có thể tu sáu phép hòa kính thì gia đình này của bạn chính là tăng đoàn. Bạn buôn bán mở tiệm, ông chủ và nhân viên có bốn người trở lên, tất cả đều tuân thủ lời giáo huấn của Phật, tu sáu phép hòa kính thì tiệm này của bạn chính là tăng đoàn. Ở trong đã là hòa hợp chúng thì nhà của bạn chính là đạo tràng, cái tiệm này của bạn cũng là đạo tràng, chư Phật hộ niệm, Long Thiên ủng hộ. Cho nên, “hòa hợp chúng” này hoàn toàn không chỉ dành riêng cho người xuất gia. Tuy không dành riêng cho người xuất gia, nhưng người xuất gia phải cùng tất cả đoàn thể khác, thậm chí tất cả hội đoàn thể hòa hợp, phải làm mẫu mực, phải làm tấm gương tốt

để những hội đoàn thể khác đều có thể bắt chước làm theo, học tập theo chúng ta, thế là bạn thành công. Ý nghĩa này chúng ta phải hiểu rõ, phải ghi nhớ.

Ở trong nhà Phật, những hình tượng này chúng ta phải thật sự xem trọng, vì ngày nay hầu như cả thế giới, chúng ta đến bất kỳ một nơi nào, gặp được đại chúng xã hội, khi nhắc đến đều nảy sinh sự hiểu lầm vô cùng nghiêm trọng đối với Phật giáo chúng ta. Việc này rất tai hại. Sự hiểu lầm như vậy đã dẫn đến sự coi thường, họ xem chúng ta là tôn giáo, hơn nữa trong tất cả tôn giáo, họ xem chúng ta là tôn giáo cấp thấp, là đa thần giáo, phiếm thần giáo, thần gì cũng lạy. Tôn giáo cấp cao là chỉ có một thần, thần minh vô thượng chỉ có một. Họ xem chúng ta là tôn giáo cấp thấp, thần nào cũng lạy, bạn thấy có oan uổng không? Ai đã tạo nên hiện tượng xã hội này? Chúng ta tạo nên, không nên trách người khác. Ta chưa làm hết trách nhiệm của một người đệ tử Phật, ta chưa thể giải thích rõ ràng, diễn thuyết sáng tỏ với mọi người về chân tướng của Phật pháp, cho nên dẫn đến sự hiểu lầm của mọi người như vậy, tội lỗi ở chính mình, không ở người khác. Ta cần phải nên sám hối, phải rửa sạch tội lỗi của mình, phải nghiêm chỉnh nỗ lực tu hành, ta phải cố gắng đem chân tướng sự thật của Phật pháp nói rõ ràng, nói minh bạch với tất cả đại chúng, hơn nữa chúng ta phải làm tấm gương tốt để cho người ta nhìn thấy. Đây chính là biểu hiệu của chúng ta, đây chính là điều mà Quang Anh Bồ Tát muốn đại biểu.

Đạo tràng chúng ta là chuẩn mực của hội đoàn thể toàn thế giới. Hội đoàn thể nhỏ nhất là gia đình, hội đoàn thể lớn nhất là quốc gia. Quốc gia cũng là hội đoàn thể, nó có tổ chức. Chúng ta ở trong tất cả hội đoàn thể tạo nên tác dụng mô phạm. Trong hội đoàn thể này không có danh vọng lợi dưỡng, không có nhân ngã thị phi, không có lợi hại được mất thì là hội đoàn thể thanh tịnh. Thân tâm chúng ta thanh tịnh, không nhiễm một trần, ý nghĩ, việc làm đều là lợi ích xã hội quảng đại quần chúng. Chẳng phải chúng ta hằng ngày chỉ nói suông, nói suông là không được, bạn phải thật sự làm được, phải nỗ lực thực hành. Tất cả những việc chúng ta làm khiến chư Phật Như Lai đích thực là biểu hiệu chữ vàng, chiếu sáng khắp nơi, vậy thì chúng ta sẽ không hổ thẹn là đệ tử Phật, đốn luân tận phạt chúng ta đích thực làm được rồi.

Hôm nay, đạo tràng Tịnh Tông Học Hội và Cư Sĩ Lâm làm được rất tốt, các đạo tràng khác chúng tôi cũng có thăm qua. Hai đạo tràng này chúng ta tương đối quen thuộc, mỗi ngày có người niệm Phật, mỗi một ngày đều có người ở đó giảng Kinh. Đạo tràng này nếu như mỗi ngày giảng Kinh ba năm không gián đoạn thì sẽ có tác dụng ảnh hưởng nhất định đối với xã hội. Mỗi ngày giảng hai giờ thì

không đủ, thế nhưng hiện nay xã hội này, giảng Kinh hai giờ là rất cần thiết. Đương nhiên ngày nay chúng ta đã hướng đến khoa học kỹ thuật cao, chúng ta ghi hình tại hiện trường, đã được phát sóng lên truyền hình vệ tinh ở rất nhiều vùng quốc gia khu vực trên thế giới, đã được lưu thông trên mạng internet. Cho nên các vị không nên chỉ xem thấy giảng đường này của chúng ta ngồi đầy người, khoảng một - hai ngàn người, trên thực tế số người tham gia pháp hội này với chúng ta không biết là gấp bao nhiêu lần, bao nhiêu người đang lên mạng, bao nhiêu người đang ngồi trước màn hình ti vi đều nhìn thấy hiện trường của chúng ta. Cũng như pháp hội này của Thế Tôn, Bồ Tát mười phương thế giới, số người mà mắt thường chúng ta không nhìn thấy so với số người mà mắt thường chúng ta nhìn thấy không biết là nhiều gấp bao nhiêu lần. Đây là chỗ giống nhau. Cho nên, chúng ta thật sự là đệ tử Phật thì chúng ta phải xây dựng đạo tràng đúng pháp.

Đạo tràng chân thật đúng pháp, tôi cũng đã nói rất nhiều, khi Thế Tôn còn tại thế đã làm ra tám gương tốt nhất cho chúng ta. Bạn thấy, nơi Phật giảng Kinh là đạo tràng thành Vương Xá, đạo tràng Tịnh Xá Kỳ Viên, Phật giảng Kinh ở những nơi này tương đối nhiều một chút. Tất cả những đạo tràng này, chủ nhân đều là quốc vương, đại thần, trưởng giả giàu có, do họ tạo nên. Tất cả những sự vụ trong đạo tràng cũng do họ quản lý, thỉnh Phật đến đây để giảng Kinh thuyết pháp giáo hóa chúng sanh, tăng đoàn không hỏi những việc tạp vụ này. Ở trong tăng đoàn chỉ làm việc đạo, dạy học. Khi không giảng Kinh thuyết pháp cho đại chúng thì nội bộ nghiên cứu thảo luận, tiêu trừ tất cả nghi hoặc để nâng cao cảnh giới của mình (bình thường thì mọi người cũng làm việc này). Cho nên, tôi vô cùng kính ngưỡng những cách làm năm xưa của Thế Tôn. Đạo tràng cần phải để cư sĩ quản lý. Người xuất gia tiếp nhận sự lễ thỉnh của cư sĩ, tứ sự cúng dường để hoằng pháp lợi sinh, tuyệt đối không can thiệp vào những việc linh tinh. Có một số người xuất gia không yên tâm, đạo tràng này tôi không có chủ quyền, chẳng may một ngày nào đó họ không vui sẽ đuổi tôi đi thì làm sao? Về điểm này bản thân bạn không có tín tâm, cũng chẳng trách bạn, tại sao vậy? Bạn không có đạo. Xưa nay Tổ sư thường nói: **“Chỉ sợ không có đạo, không sợ không có chùa”**. Bạn thật sự có đạo, thì đạo tràng nào muốn cầu bạn cũng cầu không được, nơi này không cần bạn thì nơi kia cũng chấp tay quỳ lạy để cầu bạn, bạn sợ cái gì nào? Chỉ sợ là không có đạo, đạo tràng này không cần bạn, đạo tràng kia cũng không cần bạn thì bạn cùng đường. Nếu như bản thân bạn xây đạo tràng thì quyền sở hữu đạo tràng này là của chính bạn, thử hỏi, bạn ra khỏi cái nhà nào? Bạn đã

hồi gia rồi. Bạn vừa ra khỏi cái nhà nhỏ của bạn liền đeo gông nơi cái nhà lớn rồi. Sai rồi! Sai lắm lớn!

Chúng ta không cần đạo tràng, không cần nơi chốn. Nếu quả thật không có người lễ thỉnh thì ngày tháng này thật thoải mái, trải qua thật an vui, nay càng vui hơn. Bạn thấy, bây giờ lều trại dã ngoại thật lý tưởng, phía dưới đều có tấm lót, côn trùng cũng không vào được, dây kéo kéo rất kín. Một cái lều trại nhỏ, đến nơi cảnh núi sông hữu tình, tối đến ở đó ngủ, bạn thấy thoải mái cỡ nào, ta cần đạo tràng để làm gì? Quả thật dưới gốc cây ngủ một đêm. Phật Thích Ca Mâu Ni vào thời đó tối ngủ gốc cây, không có đồ đắp (chúng ta ngày nay có đồ đắp), nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm. Bạn thấy, đời sống kiểu này là đời sống của thần tiên. Tại sao chúng ta không sống đời sống này? Tại sao lại tạo ra những gông cùm khóa chặt nhiều như vậy, khiến chúng ta vĩnh viễn không thoát khỏi sáu cõi luân hồi? Làm chuyện ngu dốt như vậy còn hô to đặc ý, há chẳng phải mê hoặc điên đảo sao? Cho nên, trong tâm phải buông bỏ cho thật sạch sẽ.

Tôi vẫn cứ chủ trương, đạo tràng để người tại gia quản lý, thậm chí người xuất gia chúng ta danh cũng không dính, buông thật sạch sẽ, không còn một chút phiền phức nào cả, không tạo tội nghiệp. Tịnh Tông Học Hội và Cư Sĩ Lâm chính là một tấm gương tốt. Các vị thật sự có tài, có đức, muốn phát tâm, bạn thấy những cư sĩ này tâm chân thành đến cùng đường, nếu chúng ta không cố gắng nỗ lực thì sẽ có lỗi với họ. Chúng ta nghiêm túc nỗ lực, họ sẽ không muốn để chúng ta đi, mong muốn chúng ta ở lại đây, hy vọng chúng ta ở lại đây thường giảng Kinh, làm sao mà để chúng ta đi được chứ? Cho nên, chúng ta thật sự thể hội được đạo là quan trọng. Thật đúng là không sợ không có chùa, chỉ sợ không có đạo; đạo quan trọng hơn chùa nhiều, chùa không quan trọng. Những lời này của cổ nhân là danh ngôn chí lý, chúng ta phải luôn khắc ghi trong lòng, cố gắng y giáo phụng hành. Đạo tràng thì chúng ta hy vọng chân thật có cư sĩ Hiền Hộ, đích thực có cư sĩ Thiện Tư Duy sẽ xây đạo tràng, đến lễ thỉnh, cúng dường người xuất gia đến tu hành và hoằng đạo. Công đức hoằng hộ được phát huy hết mức, bốn chúng là một nhà. Bạn thấy, biển hiệu này hào quang muôn trượng chiếu khắp đất trời, chúng ta đã dán vàng lên mặt cho Phật, đây là công đức chân thật vô lượng vô biên. Cho nên, tôi khích lệ các bạn đồng tu tại gia xây đạo tràng, một người có khả năng thì một người xây, nếu như một người không có khả năng thì tập hợp những người có cùng chí hướng lại với nhau mà xây. Chúng ta căn cứ theo qui tắc pháp lệnh bình thường trong xã hội hiện tại, cố gắng Kinh doanh, cố gắng làm tốt công việc hoằng pháp lợi sanh.

Đầu óc của người hiện đại, quả thật mà nói là đều mê vào trong chuyện tiền bạc, tiền đồng trước đây ở giữa có cái lỗ, đều mê vào trong cái lỗ đó. Thật đáng thương, thật đáng thương! Bất kể làm việc gì, điều đầu tiên nghĩ đến là tiền. Tôi xây đạo tràng này, tiền ở đâu mà có? Đạo tràng xây xong rồi, phải chi phí, phải gìn giữ, tiền này kiếm ở đâu ra? Toàn là nghĩ đến tiền. Nghĩ đến tiền thì thật đáng thương. Hôm qua, có năm vị đại biểu của Tịnh Tông Học Hội Malaysia đến thăm tôi. Họ nói với tôi về một số tình hình của hội ở bên đó, đặc biệt nói rõ một điều với tôi, trong chương trình hiện tại của họ đã cắt bỏ hội phí của hội viên rồi. Họ nói, nghe tôi giảng Kinh trong những băng ghi âm, họ hiểu rõ sự việc này, nhất định phải không tạo mảy may áp lực nào lên tín đồ. Đạo tràng này chỉ tiếp nhận quyên góp của bạn, tuyệt đối không hạn chế bạn mỗi tháng phải đóng bao nhiêu tiền, một năm bao nhiêu tiền. Họ đem đến cho tôi xem, tôi nói: “*Đúng!*”. Lý Mộc Nguyên cư sĩ nói rất hay: “*Chúng ta không có tiền, không có phước báo, nhưng A Di Đà Phật có đại phước báo. Cái núi này là chỗ dựa chắc chắn*”, vậy thì còn có vấn đề gì nữa? Bạn phải dựa thật chắc. Dựa như thế nào vậy? Y giáo phụng hành chính là chân thật lấy A Di Đà Phật làm núi dựa, những gì trên Kinh Phật A Di Đà đã nói ta thấy đều làm đến được, còn nguồn tiền mà ta cần phải có trong việc hoằng pháp lợi sinh thì Phật A Di Đà sẽ mang đến cho ta, đâu có cần ta phải bận tâm làm gì? Tự mình lo nghĩ để kinh doanh, để hoạch định, khổ chết mất! Không hề lo lắng suy nghĩ, đúng như trong nhà Phật thường nói: “**Phật thị môn trung, hữu cầu tất ứng**”. Khi tôi mới đầu tiếp xúc Phật giáo, Đại Sư Chương Gia truyền thụ cho tôi, tôi tin nhiệm đối với thầy. Tôi là một học sinh tốt, là một học sinh chuẩn mực, những lời chỉ dạy của thầy tôi phục tùng một trăm phần trăm, tôi cũng làm được một trăm phần trăm, tôi không phụ lòng thầy. Nếu ngày nay tôi có tà tri tà kiến, nếu tôi làm một việc gì đó không tốt thì tôi liền nghĩ rằng tôi có lỗi với thầy. Rất nhiều đồng học đồng tu đều nhìn thấy hình của thầy tôi treo ở nơi tôi ở. Học sinh chúng ta ngày nay vào lớp, ở trong lớp học, hình của thầy cũng phải treo ở đó. Trong một đời rời xa thầy mấy mươi năm rồi, nhưng tinh thần của chúng tôi vẫn mãi bên nhau. Thầy dạy tôi phải giữ tâm báo ân, hoằng pháp lợi sanh, chúng tôi làm sao dám trái phạm? Thường giữ tâm báo ân thì bạn sẽ không dám có suy nghĩ xằng bậy, sẽ không dám trái phạm những việc mà lão sư đã dạy. Chúng ta không trái lời lão sư, đương nhiên sẽ không trái với chư Phật Bồ Tát. Chư Phật Bồ Tát là Tổ sư của lão sư, nếu như chúng ta làm ra vẻ phục tùng đối với lão sư, đó chẳng phải là khinh sư diệt tổ hay sao? Diệt tổ chính là xem thường Phật Bồ Tát. Lý lão sư đã nói từ trước, đó không phải là học Phật mà là đùa giỡn Phật pháp, tội lỗi vô lượng vô biên. Thế gian thứ gì cũng có thể đùa

giỡn, nhưng làm sao có thể đùa giỡn Phật pháp chứ? Đùa giỡn Phật pháp thì nhất định đọa A Tỳ địa ngục.

Cho nên cư sĩ tại gia phát tâm, chỉ cần phát ra chân tâm, chân thật vì hoằng dương Phật pháp, vì hóa độ chúng sanh, vì xã hội an định, vì lợi ích quần sanh thì Phật Bồ Tát đều bảo hộ, nhất định là hữu cầu tất ứng, làm gì có chuyện cầu không được? Đại Sư Chương Gia dạy cho ta phương pháp này, hơn nữa còn nói với ta, “*cả đời của bạn đều là Phật Bồ Tát an bày thay cho bạn, bạn không cần phải lo lắng gì*”. Tôi nghe được câu nói này thì rất hoan hỷ, mãi đến bây giờ vẫn còn hoan hỷ. Hơn bốn mươi năm rồi, tôi thật có cảm ứng này, thật không cần lo lắng, thật không cần chờ đợi, có cầu tất có ứng, có nguyện tất thành. Lão sư nói với tôi, bạn có nguyện, có cầu mà vẫn chưa có cảm ứng hiện tiền, lúc này bạn chính mình phải nên biết là bạn có nghiệp chướng, phải mau tiêu trừ nghiệp chướng. Nghiệp chướng tiêu trừ rồi thì thông thối, cảm ứng liền hiện tiền. Làm thế nào sám hối? Chân thật biết được lỗi lầm của chính mình, sửa đổi lỗi lầm của chính mình thì đó gọi là sám hối. Ý nghĩa của sám hối là sau không tạo nữa, thường biết được việc này là sai, sau đó không dám làm nữa thì gọi là chân thật sám hối. Chân thật phát tâm sám hối, chư Phật Bồ Tát tán thán. Thánh nhân thế gian cũng nói như vậy: “*Nhân phi thánh hiền, thực năng vô quá, quá nhi năng cải, thiện mạc đại yên*”, sửa lỗi là đại thiện!

Cho nên, cư sĩ tại gia xây dựng đạo tràng là tuyệt đối chính xác, cũng giống như xây dựng trường học. Phật giáo là giáo dục, người tại gia xây dựng trường học, tổ chức hội đồng sự quản lý trường học; người xuất gia là giáo viên, trường học của bạn xây dựng xong rồi, bạn phải lo mời giáo viên. Chúng xuất gia là giáo viên, mời thỉnh một hiệu trưởng, cũng giống như cửa hàng vậy, hiệu trưởng là tổng giám đốc, để họ đến quản lý, để họ đến chỉ đạo, ông chủ là giám đốc, sản quyền là của ông chủ. Trong Tự Viện mời thỉnh một người đến làm trụ trì, mời một số người đến chấp sự, mời một số người đến tu hành, làm đạo, hoằng pháp lợi sanh, đó cũng giống như hội đồng sự của bạn, mời thỉnh một số nhân viên đến kinh doanh, làm sự nghiệp này. Sự nghiệp này là sự nghiệp tu hành hoằng đạo, có thể làm như thế thì đúng như pháp. Vào ngày trước, khi Phật giáo vừa truyền đến Trung Quốc, ban đầu là do quốc gia hộ trì, đạo tràng là do quốc gia xây dựng, là tài sản của quốc gia, pháp sư trong đó cũng là do quốc gia mời, cho nên pháp sư chỉ là hoằng pháp, chỉ là tu hành, làm công việc hoằng pháp lợi sanh.

Chúng ta giảng đến Bồ Tát Quang Anh, nói đến hình tướng của Phật pháp, nếu hình tướng này của bạn không tốt, hình tướng hư rồi thì đối với việc hoằng

truyền Phật pháp sẽ sanh ra chướng ngại rất nghiêm trọng. Cho nên “Quang Anh” ở ngay chỗ này, dùng lời hiện tại mà nói là xây dựng hình tượng Phật pháp hào quang vạn tượng chiếu khắp đại thiên. Cá nhân là hình tượng học Phật, cư sĩ tại gia, gia đình là hình tượng của Phật pháp, mọi người vừa xem, “*nhà người này học Phật mà rối bời, lộn xộn*”, bạn liền chướng ngại người thông thường trong xã hội không dám học Phật, không thể học Phật, “*bạn xem, học Phật thì sẽ giống như họ vậy!*”. Đó gọi là diệt pháp, đó không phải là hoằng pháp. Học Phật nhất định phải có hình tượng rất tốt, điều này vô cùng quan trọng. Nếu như bạn làm ăn, ông chủ là người học Phật, cửa hàng của bạn chính là đạo tràng của Phật pháp, cửa hàng của bạn chính là hình tượng tốt nhất. Không luận là bạn từ nơi ngành nghề nào, nếu bạn học Phật thì đều phải biểu hiện hình tượng tốt nhất trong xã hội. Bồ Tát Quang Anh biểu hiện ở ngay chỗ này.

7. Vị thứ bảy, Bảo Tràng Bồ Tát

Bảo Tràng Bồ Tát là biểu thị lưu thông Phật pháp, ngày nay gọi là phát triển Phật pháp. Giữ tốt Bảo Tràng, hiện tại cái gì là bảo? Truyền hình vệ tinh là bảo, đường truyền internet là bảo. Chúng ta lợi dụng cái bảo này, đem Phật pháp lưu truyền đến khắp thế giới. Cho nên ngày nay, nếu như không có nhân duyên, không thể xây đạo tràng lớn, không có rất nhiều người đến đây để nghe Kinh, các vị phải nên biết, ngày nay toàn thế giới, đạo tràng Cư Sĩ Lâm Singapore này rất là hiếm có. Việc này không phải tôi đặc biệt tán thán với đại chúng, bởi vì cơ cấu xã hội hiện tại thay đổi, hiện tại đang đi vào thời đại công nghiệp, thời đại khoa học kỹ thuật cao, mỗi một người cuộc sống đều rất khẩn trương, đều rất là bận rộn, làm gì có thời gian để ngày ngày ngồi ở nơi đây nghe Kinh hai giờ đồng hồ? Không thể nào! Chúng ta ở nước Mỹ, người Mỹ hoan nghênh nhất là bạn giảng Kinh ba ngày, họ sẽ đến nghe. Bạn giảng Kinh năm ngày thì chưa chắc họ đến nghe mỗi ngày. Bạn giảng Kinh một tuần lễ thì họ sẽ không đến, quá dài rồi, không có thời gian. Họ hoan nghênh nhất chính là một lần giảng hai đến ba giờ thì được, vậy thì họ rất là hoan hỷ. Cho nên cơ hội chúng sanh nghe pháp càng ngày càng ít, phước của chúng sanh càng ngày càng ít. Chỉ có Singapore là đại phước báo, phước địa, mỗi ngày đều có nhiều người như vậy đến nghe Kinh, vậy thì còn gì bằng.

Trong xã hội phương Tây, chúng ta xây đạo tràng đều không cần lớn, nhà ở như phòng nhỏ thì được rồi, quan trọng nhất chính là phải có thiết bị kỹ thuật cao, có phòng thu âm mô hình nhỏ. Chúng ta dùng phòng thu âm này, sau khi thu xong, lợi dụng đường truyền, lợi dụng truyền hình vệ tinh phát ra cho toàn thế

giới. Đây chính là ý nghĩa đại biểu của Bảo Tràng Bồ Tát. Các vị xem Bồ Tát Bảo Tràng, các vị có hiểu được ý này hay không?

Khoa học kỹ thuật cao là “*Bảo*”, “*Tràng*” là cao huyền. Dem Phật pháp lưu thông đến mười phương thế giới, chúng ta lợi dụng khoa học hiện tại thì đích thực làm được. Bạn xem, chúng ta làm thành CD, VCD, tôi nghe nói một đĩa có thể bảo tồn được 200 năm, lưu truyền dài lâu. Chúng ta lợi dụng truyền hình, phát thanh, đường truyền để phát đi, vậy thì biên khắp mười phương, Bảo Tràng ở chỗ này đã khởi được tác dụng. Chúng ta tận tâm tận lực, dùng phương pháp kỹ thuật cao, đem Phật pháp giới thiệu với người trên toàn thế giới thì chúng ta là Bảo Tràng Bồ Tát. Bạn làm công việc lưu thông Phật pháp, làm công tác truyền đạt Phật pháp thì bạn chính là Bảo Tràng Bồ Tát.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ